

ZO GOD HET WIL

Niccolò Ammaniti

Zo God het wil

Vertaald uit het Italiaans door Etta Maris

Rothschild & Bach, Amsterdam 2007

Oorspronkelijke titel: *Come Dio Comanda*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Mondadori, 2006
© Niccolò Ammaniti, 2006
© Vertaling uit het Italiaans: Etta Maris, 2007
© Nederlandse uitgave: Rothschild & Bach, 2007
Omslagontwerp: René Abbühl, Amsterdam
Foto omslag: © First Light / Corbis
Foto auteur: © Grazia Neri / Hollandse Hoogte

ISBN 978 90 499 5046 0

NUR 302

www.rothschildenbach.nl

www.niccoloammaniti.com

Rothschild & Bach is een imprint van Foreign Media Books BV,
onderdeel van Foreign Media Group

INHOUD

PROLOOG 9

ERVOOR 29

I Vrijdag 31

II Zaterdag 115

III Zondag 155

DE NACHT 161

ERNA 321

IV Maandag 323

V Dinsdag 373

VI Woensdag 421

*Voor Lorenza,
altijd*

PROLOOG

I.

‘Wakker worden! Wakker worden, tering nog aan toe!’

Cristiano Zena opende zijn mond en klampte zich aan de matras vast alsof er een gapend gat onder zijn voeten was.

Een hand omklemde zijn keel. ‘Wakker worden! Je weet toch dat je maar één oog dicht mag hebben als je slaapt? Ze grijpen je altijd in je slaap.’

‘Het is niet mijn schuld. De wekker...’ mompelde het jongetje, en hij bevrijdde zich uit de wurggreep. Hij tilde zijn hoofd op van het kussen.

Maar het is nacht, dacht hij.

Buiten was het pikdonker, behalve de gele kegel van de straatlantaarn waarin sneeuwvlokken als watten wegzakten.

‘Het sneeuwt,’ zei zijn vader, die midden in de kamer stond.

Een lichtstreep drong binnen vanuit de gang en tekende de contouren van het kale achterhoofd van Rino Zena, zijn haviksneus, zijn snor en sikje, zijn hals en gespierde schouders. Waar zijn ogen hoorden te zijn, had hij twee zwarte gaten. Zijn bovenlijf was bloot. Daaronder droeg hij een legerbroek en met verf besmeurde werkschoenen.

Hoe kan het dat hij het niet koud heeft, vroeg Cristiano zich af terwijl hij zijn hand uitstreckte naar de lamp naast het bed.

‘Niet aandoen. Daar heb ik last van.’

Cristiano rolde zich op in de warme wirwar van dekens en lakens. Zijn hart bonkte nog steeds. ‘Waarom heb je me wakker gemaakt?’

Toen zag hij dat zijn vader een pistool in zijn hand had. Wanneer hij dronken was, haalde hij dat vaak tevoorschijn en doolde dan door het huis terwijl hij het pistool op de televisie, de meubels, de lampen richtte.

‘Hoe kun jij slapen?’ Rino draaide zich om naar zijn zoon.

Hij had een dikke stem, alsof hij een handvol gips had ingeslikt.

Cristiano trok zijn schouders op. ‘Ik slaap...’

‘Heel knap.’ Zijn vader haalde een bierblikje uit zijn broekzak, maakte het open, dronk het in één teug leeg en veegde zijn baard af met een arm, drukte het blikje vervolgens in elkaar en gooide het op de grond. ‘Hoor je hem niet, dat rotbeest?’

Er was niets te horen. Zelfs niet de auto’s die dag en nacht langs het huis raasden en die je, als je je ogen dichtdeed, het gevoel gaven dat ze de kamer binnenreden.

Het is de sneeuw. Sneeuw dempt de geluiden.

Zijn vader liep naar het raam en legde zijn hoofd tegen het glas dat vochtig was van de condens. Nu tekende het licht in de gang de driehoeksspier en de getatoeëerde cobra op zijn rug. ‘Jij slaapt veel te diep. In de oorlog ben jij er als eerste bij.’

Cristiano concentreerde zich en hoorde in de verte het schorre geblaf van de hond van Castardin.

Hij was er zo aan gewend dat zijn oren het niet meer waarnamen. Hetzelfde gold voor het gezoem van de neonlamp in de gang en de kapotte spoelbak van de wc.

‘De hond?’

‘Het is je gelukt... Ik begon me al zorgen te maken.’ Zijn vader draaide zich opnieuw naar hem om. ‘Hij is geen minuut stil geweest. Zelfs niet nu het sneeuwt.’

Cristiano wist nog wat hij droomde toen zijn vader hem wakker had gemaakt.

Beneden in de woonkamer, naast de televisie, stond een groot, lichtgevend aquarium met daarin een groene, glibberige kwal die een heel vreemde taal sprak met allemaal *c*’s, *z*-en en *r*-en. En het mooie was dat hij die kwal helemaal kon verstaan.

Hoe laat is het eigenlijk? vroeg hij zich gapend af.

De lichtgevende wijzerplaat van de radiowekker op de grond wees drie uur drieëntwintig aan.

Zijn vader stak een sigaret op en blies de rook uit. ‘Die hond hangt me de keel uit.’

‘Die hond is gewoon gek. Komt door al die stokslagen die hij krijgt...’

Nu zijn hart niet meer zo bonkte, voelde Cristiano de slaap zwaar op zijn oogleden drukken. Hij had een droge mond die smaakte naar de knoflook van de kip van de snackbar. Misschien zou die vieze smaak verdwijnen als hij wat dronk, maar het was te koud om naar de keuken te gaan.

Hij was graag verdergegaan met zijn droom over de kwal op het punt waar hij gebleven was. Hij wreef in zijn ogen.

Waarom ga je niet naar bed? De vraag kwam in hem op, maar hij slikte hem in. Uit de manier waarop zijn vader door de kamer liep viel op te maken dat hij niet van plan was te gaan slapen.

Drie sterren.

Cristiano had een schaal van nul tot vijf om de irritatie van zijn vader te meten.

Of eigenlijk ergens tussen de drie en vier sterren. De gevarezone van ‘alert zijn’, met als enige juiste strategie: hem altijd gelijk geven en zo min mogelijk irriteren.

Zijn vader draaide zich om en schopte hard tegen een witte plastic stoel, die door de kamer rolde en tot stilstand kwam tegen een stapel dozen waarin Cristiano zijn kleren bewaarde. Hij had zich vergist. Dit was vijf sterren. Rood alarm. Hier gold als enige strategie: zwijgen en opgaan in de omgeving.

Zijn vader was al een week zo onrustig. Een paar dagen eerder had hij zich gestort op de badkamerdeur die niet openging. Het slot was kapot. Een paar minuten was hij in de weer geweest met een schroevendraaier. Hij zat daar op zijn knieën te vloeken, schold op Fratini, de ijzerhandel waar hij het slot had gekocht, de Chinese fabrikant die een slot van blik had gemaakt, de politici die toestonden dat zulke rommel werd geïmporteerd, en het leek wel of ze daar allemaal voor hem stonden, maar niets hielp, die deur wilde gewoon niet opengaan.

Een vuiststoot. Een hardere. Nog een. De deur kreunde in zijn scharnieren maar ging niet open. Rino was naar de slaapkamer gelopen, had het pistool gepakt en op het slot geschoten. Maar de deur was niet opengegaan. Er had alleen een doffe klap geklonken, die nog een halfuur in Cristiano's oren had nagegalmd.

Maar voor één ding was het goed geweest: Cristiano had geleerd

dat het onzin is wat je in films ziet, dat een deur opengaat als je erop schiet.

Uiteindelijk was zijn vader ertegenaan gaan schoppen. Schreeuwend had hij de deur ingetrapt, terwijl hij met zijn handen stukken hout wegrukte. Toen hij in de badkamer was, had hij een vuiststoot tegen de spiegel gegeven en vlogen de scherven in het rond, en vervolgens was hij op de wc-pot gaan zitten en had een hele tijd al rokend naar het druppelende bloed gekeken.

‘En wat kan het mij schelen dat die hond gek is?’ ging Rino verder, nadat hij even had nagedacht. ‘Hij maakt me razend. Ik moet morgen werken...’

Hij liep naar zijn zoon en ging op de rand van het bed zitten. ‘Weet je waar ik echt niet tegen kan?’ ’s Ochtends nat onder de douche vandaan komen en mijn voeten op de grond zetten, op die ijskoude tegels, met het risico dat ik mijn nek breek.’ Hij glimlachte naar zijn zoon, laadde zijn pistool, pakte het bij de loop vast en gaf het aan hem. ‘Ik zat te denken dat we absoluut een mooi kleedje van hondenvel nodig hebben.’

2.

Om drie uur vijfendertig die nacht verliet Cristiano Zena zijn huis in groene kaplaarzen, een geruite pyjamabroek en het windjack van zijn vader. In de ene hand had hij het pistool, in de andere een elektrische zaklamp.

Cristiano was een tener jongetje, lang voor zijn dertien jaar, met smalle polsen en enkels, lange, magere handen en schoenmaat vierenzeftig. Op zijn hoofd groeide een verwarde bos blond haar die zijn flaporen niet kon bedekken en op zijn wangen doorgroeide in onverzorgde bakkebaarden. Grote blauwe ogen, een kleine wipneus en een mond die te groot was voor dat spichtige gezicht.

Het begon harder te sneeuwen. Geen zuchtje wind. En de temperatuur was een paar graden onder nul.

Cristiano zette een zwarte wollen muts op, blies een wolkje condens uit en richtte de zaklamp op de binnenplaats.

Een laag sneeuw bedekte het grind, de oude, verroeste schommelstoel, de vuilnisemmers, een stapel bakstenen, het bestelbusje. De rijksweg, die pal voor hun huis langs liep, was een lange, maagdelijk witte streep, door geen spoor van banden bezoedeld. In de verte blafte nog steeds de hond.

Hij sloot de voordeur achter zich en duwde zijn pyjamabroek dieper in de laarzen.

‘Kom op, je moet gaan. Het is zo gepiept. Wat je moet doen? Je schiet ’m door z’n kop, denk eraan: door z’n kop, anders begint hij te janken en dan moet je nog een keer op ’m schieten. En dan kom je weer naar huis. Over tien minuten lig je weer in je bed. Vooruit, soldaat.’ Wat zijn vader tegen hem had gezegd nadat hij hem uit bed had gesleurd, galmde na in zijn hoofd.

Hij keek omhoog. Het donkere silhouet van zijn vader tekende zich af achter het raam en gebaarde dat hij moest opschieten. Hij stak het pistool in zijn onderbroek. De kou van het staal deed zijn scrotum krimpen.

Hij knikte naar zijn vader en liep met zijn onzekere tred naar de achterkant van het huis, terwijl zijn hart steeds sneller begon te kloppen.

3.

Rino Zena keek door het raam hoe zijn zoon in de sneeuw naar buiten kwam.

Het bier en de grappa waren op. Dat is op zich al tamelijk rampzalig, maar als je dan ook nog een schril, doordringend gefluit hoort dat je trommelvliezen doorboort, wordt het echt een probleem.

Dat gefluit was begonnen toen Rino op de badkamerdeur had geschoten en werd niet minder, hoewel er sindsdien al een week voorbij was gegaan.

Misschien is er een trommelvlies gescheurd. Ik zou naar een dokter moeten gaan, zei hij tegen zichzelf, terwijl hij een sigaret opstak.

Maar Rino Zena had zichzelf gezworen dat hij alleen gestrekt een dokterspraktijk zou binnengaan.